

POVESTEA NOASTRĂ

Au trecut aproape 6 ani de când fetița noastră este ACASĂ. Au trecut așa de repede încât parcă ieri ne vedeam pentru prima dată. Noi suntem Mihaela și Gabriel, părinții Mariei. De curând ea a împlinit vârsta de 7 ani. Este o fire veselă, carismatică și cu mult umor. Îi place să vorbească mult, să improvizeze roluri, să socializeze și să se joace tot timpul. De asemenea și place foarte mult să ne joace farse. Se distrează enorm când cădem pradă planurilor ei.

Să vă spunem cum a început totul. După 10 ani de încercări, după ce am epuizat toate variantele posibile de a avea un copil biologic, am recurs la ultima soluție pe care o luasem în calcul încă de la începutul nostru ca familie: adopția. Totuși, revenirea la decizia de a adopta un copil a fost grea întrucât aceasta venea după o sarcină obținută prin fertilizare *in vitro* și pierdută în luna a-7-a, într-o perioadă când eram complet demoralizați și demotivați. Însă nu aveam nici cele mai mici prejudecăți legate de faptul că o să putem crește și iubi un copil conceput de alte persoane, străine nouă.

Pentru a demara „noul proiect” ne-am documentat și informat temeinic. Următoarea etapă a constat în discuția și consilierea la Serviciul Adopției din cadrul DGASPC Vâlcea și depunerea unei cereri tip. Am fost programați pentru a fi evaluați psihologic și pentru a urma cursurile specifice adopției organizate de DGASPC Vâlcea. Acolo am întâlnit personal calificat, inspectori, consilieri și psihologi specializați pe adopții și post-adopții dornici să ne ajute în problema noastră și să ne împărtășească sfaturi de adaptare/acomodare a copilului cu noua lui familie, dar și a familiei cu noul membru. Încă de la primele cursuri ni s-a explicat că totul este în conformitate cu legislația în vigoare, că pentru fiecare caz se va asigura confidențialitatea, că ni se vor furniza toate informațiile necesare pentru perioada de adopție și post-adopție. La cursuri s-a menționat și insistat asupra faptului că se dorește să nu se intervină direct sau indirect asupra personalului DGASPC pentru a fi favorizați întrucât contravine și se va pedepsi conform legii. Pe perioada cursurilor ni s-a explicat de mai multe ori ca vom ști exact care copil va fi „al nostru” în momentul în care îl vom vedea. Trebuia doar să avem răbdare. Nu credem că cineva, participant la curs a crezut asta, însă suntem convinși că apoi, în timp, majoritatea am trecut prin astfel de sentiment. După absolvirea cursului am primit atestat de părinți adoptivi. Eram fericiți. Am promovat încă un examen din viața noastră. Din acel moment așteptam să fim sunați pentru a ni se comunica că suntem pe lista sau în potrivire cu un copil. Au urmat zeci de apeluri în care eram anunțați că suntem pe lista copilului X sau Y... mai exact, au fost 30 de copii. S-a întâmplat să fim și pe listele a doi copii în același timp. Am fost în listele unor copii care corespundeau cerințelor noastre legate de vârstă și starea de sănătate însă am fost clasați pe locurile 3, 5, 6 din listă. ”Câștigătorii” erau de fiecare dată cupluri care dețineau atestat mai vechi decât al nostru și se apropiau cel mai mult de satisfacerea nevoilor copilului. Am văzut o fetiță care ne-a plăcut însă ea ne-a respins cu desăvârșire. Cu siguranță nu eram părinții ei, mai târziu am aflat ca și-a găsit într-adevăr adevărații părinți. De fiecare dată re trăiam pierderea copilului nostru. Ne întrebam de ce alte cupluri din grupa noastră de la cursuri, care nu aveau studiile, veniturile și condițiile noastre au avut deja încredințați sau dați spre încredințare copiii. Pentru noi era o soartă nedreaptă. De fiecare dată ne consolam cu informațiile prezentate la curs: acel copil și-a găsit familia, ei sunt părinții pe care copilul îi căuta.

A trecut un an de la obținerea atestatului și șansa de a avea sau adopta un copil nu ne-a surâs. În februarie 2014 a trebuit să reînnoim atestatul. A urmat o perioadă de apeluri telefonice, așteptări și speranțe. În august 2014 am fost sunați de la DGASPC Vâlcea că suntem în potrivire cu o fetiță brunetă, cu vârsta de 1 an și 3 luni, cu ochii verzi și pe care o chema Maria. Era al 30-lea copil anunțat (în perioada de un an și opt luni) la care noi figuram în listă. Am acceptat fără să ne facem prea mari speranțe. Apoi am fost anunțați că suntem primii pe listă și eram întrebați dacă dorim să trecem la următoarele etape din procedură: aflarea informațiilor despre copil și întâlnirea cu el. Răspunsul a apărut instant și a fost la fel de hotărât ca cel dat în fața ofițerului de la Starea Civilă: DAAAAA!

Putem spune că Maria ne-a ales, cu zâmbetul și drăgălașenia ei, cu mâinile întinse către noi fără nici un fel de ezitare. Da, copilul alege, noi doar am fost acolo pentru ea, cu ajutorul celor de la DGASPC Vâlcea.

Au urmat vizite zilnice la domiciliul Mariei, care se afla în grija unei asistente maternale. De la prima vedere și până la încredințarea în vederea adopției au trecut 5 săptămâni. Din septembrie 2014 Maria a venit ACASĂ. După alte 3 luni Tribunalul Vâlcea emitea sentința de încuviințare a adopției, act prin care Maria devenea oficial membru în familia noastră pentru totdeauna.

Am realizat că adopția nu este un proces care se derulează la întâmplare. Selecția părinților se face în funcție de nevoile copilului și apoi se iau în calcul celelalte aspecte.

Lucrurile s-au întâmplat cu mult peste ceea ce visam noi deoarece am trecut peste prejudecăți, am avut încredere în cele spuse de personalul DGASPC, am avut multă răbdare, și cu siguranță și un dram de noroc.

Dacă ar fi să alegem din nou procesul adopției, am spune DA fără nici un fel de ezitare. Am primit informații utile, sprijin, încredere și acceptare. Chiar dacă procesul poate părea lung și uneori fără speranță, ne bucurăm mult că am ales această cale. Așa am reușit să devenim o familie împlinită și fericită în adevăratul sens al cuvântului.

Maria, Mihaela și Gabriel